

572
1970

საქართველოს
საბავშვო ჟურნალი

1970 წლის იანვარი N11

ქვეყნის

ზვილი ნოვაპარი

საქართველო
შრომისთვის

ნოვარ შპანაძე

კიჭი, კიჭი, კიჭინას,
ხელში დროშა მიჭირავს,
დროშა აღისფერი,
მივალ, მივიმღერი.
ნიკაც მოდის, ვანოც,
მერაბიც და მერიც,
მათაც დროშა მოაქვთ,
დროშა აღისფერი.

ნახატი გიორგი რაინიშვილისა

ლაზი ბელი

ა. კონიანი

ლენინს ნადირობა უყვარდა. თუცა იშვიათად იცლიდა საამისოდ და ალბათ ამიტომ ეოველთვის მიხანშიც ვერ ახვედრებდა. მაგრამ ნადირობა მანც დიდ სიამოვნებას ჰგვრიდა.

ერთსელ, როდესაც ნახვადმოფარი ლენინი ისვენებდა, ამხანაგებმა მელიებსზე სანადიროდ წაიყვანეს.

ეს იყო ზამთრის ეინვიან დღეს. ტეის გარშემო, თოვლინ ზატარა წითელი დროშები ჩარჭეეს. ამის შემდეგ მონადირეები სწვადანსვა ადგილანს ჩა-

ნახატები ლ. ხაჩიანი

საფრდნენ. ვლადიმერ ილიას ბე დიდ ფიჭვის ამოყვარა.

შორიდან ჯერ ხმაძალალი ეეფა მოისმა, მერე თოფმაც იგრიალა. ლენინი თოფმომარჯვებული იღება.

ირაკლიე ეველაფერი უცებ დაწნარდა. ეტეობოდა, მელია ტეის მეორე მხარეს გაექცათ. რომელიდაც ჩიტმა ვლადიმერ ილიას მეს თავსე გადაუფრინა. ჩიტი ფიჭვის ტოტს შვესო და ბარდანი ჩამოცვივდა. შემოდან წელი ტრიალით წამოვიდა მსუბუქი ფიჭვიანი.

11.3/6

- ტყე იყო ძალიან ლამაზი და ჩუმი. გამონდა. შიხედ-მოიხედა, კისერი
 მოულოდნელად ზატარა ნაძვთან შევლია წაიკრძელა, — ალბათ ჰყვრი დაუნოსა,

გრძელი ფაფუკი ბეწვი ჰქონდა. ოდნავ

 ამოძრავებდა დიდ კუდს, რომელიც მისი

 სა და თოვლის შუქზე ცეცხლისფრად

 ბზინავდა.

შელა ვერ შედგა ფიჭვის უკან ჩა-

 საფრებულ მონადირეს. ერთბაშად წინ

 გადამოხტა და შეჩერდა, სმენა დამაბა,

 კუდი გაიქნია. შეშინებულმა შუქი, მრგვა-

 ლი თვალებით შორს გაიხედა, — ალ-

 ბათ აღამიანის სიხალცილე იტრუნო.

სწორედ ამ დროს თოვლით ჩარჭო-

 ბილი ჰატარა ალამიც ნივთა შეარსია.

გულგახეთქილი შელა თოვლსა

 ტვის სიღრმეს შეერია.

ლენინისავე მოხუცი მონადირე მირ-

 ბოდა და გაბრახებით რაღაცას ვკითხ-

 ვდა.

ვლადიმერ ილიას მე იღვა და თო-

 ვის ლუფა დავუბა.

— რატომ არ ესროლეო? შელა ორ

 ნახევრზე კედგათ, ვლადიმერ ილიას

 მევე!

— ისეთი ღამისი იყო, რომ შე-

 მეცოდა! — მიუგო დიმილით ლენინმა.

მხაფხარი

აპაი მელაიანი

ბაბა ყოჩალი ბიჭია,
 იცის რებუსის ხატვა:
 გადააბრუნებ — ღომია,
 გამმოაბრუნებ — კატა.

გუმინაც გემი დახატა,
 დიხანს უყურა ნეღიმ,
 უთხრა: „ნახატი კარგია —
 გამოცნობაა ძნელი!“

გაბრაზდა ბაბა: „რა იყო,
 რა მოგივიდა, გოგო?
 გადააბრუნებ — გემია,
 გამმოაბრუნებ — სოკო!“

ნელიც დაჯდა და დახატა,
 „გამოიცანი ესო:
 გადააბრუნებ — ბაბაა,
 გამმოაბრუნებ — რეზო!“

ნახატი მოთარ ჩხარხივილი

მზა

ვლადიმერ ასლანაშვილი

ნახატი მოთა ჩხარაშვილისა

ბიჭმა დახატა საოცრად ლურჯი მთები, ყვავილებით მოჩითული მწვანე მინდორი, მინასავით გამჭვივრვალე ნაკადული და გულყვითელა ჩიტი.

როცა ხატვას მორჩა, ფანქარი გვერდით დადო და ტკბილად ჩაეძინა, ჩაეძინა და დაესიზმრა: ვითომ იმ ნაკადულის პირას მოხვდა, თვითონ რომ დახატა. მოფრინდა მისი დახატული გულყვითელა ჩიტი, ნაკადულს დაეწაფა, მაგრამ წვეთიც ვერ დალია, ნაკადული მთლად გაყინულიყო.

დაღონდა გულყვითელა. დაღონდა

ბიჭუნაც. დაღონდებოდა, აბა, რა იქნებოდა;—მწვანე ბალახი, ნაირ-ნაირი ყვავილები და საოცრად ლურჯი მთები ყინულებად ქცეულიყვნენ.

სითბო ენატრებოდათ მთებს.

სითბო ენატრებოდა ნაკადულს.

მზის სხივები ენატრებოდათ მინდვრის ყვავილებს.

— მზეო, ოქროსფერო, მზეო!— სევდიანად ჭიკჭიკებდა გულყვითელა.

როცა ბიჭუნამ გაიღვიძა, ლურჯი მთების მალლა დიდი, ჩახჩახა მზე დახატა.

ძმა

მზია ჩხაიანი

შინდს შესცქერის
ციცქნა ვიზო, —
ბიჭი ღოყებგებგობა,
— ვისთვის გინდა
მწიფე შინი?
— ავადმყოფი ძმისთვისა!

916-11

ქრუნა, ქორორა

ნახატები ლიმიტონი ხაჩაბუმიშვილის მიერ

ნანა ხაჩაბუმილი

და ფუტკარი

ზ ლ ა პ ა რ ი

ერთ უღრან ტყეში, უგზო-უველოდ და-
ციცინებდა ორი პატარა წიწილა. საბრა-
ლოები დაკარგულ დედას დაეძებდნენ.

— დედა, დედიკო! — გულამოსკენით წიწი-
ნებდა ქრუნა წიწილა. შემოუარეს ერთ ხეს, მგორეს, მესამეს, მაგრამ დედიკო არსად ჩანდა.

ქორორა უეცრად შეერთა:

— დაიცა, დაიკო, ნუ მიდიხარ!
ქორორამ მუხასამოფარებული ორი ბრია-
ლა თვალი შენიშნა და შიშისაგან აცახცახდა.
— გამოიქეცი ჩემსკენ, ჩქარა, ჩქარა...

ქრუნა ძამიკოსაყენ გაიქცა, მაგრამ გვი-
ანდა იყო, მელაკულამ სტაცა პირი და მოუსვა.
რა ქნას, როგორ უშველოს დაიკოს, რა

იღონოს? — აწრიალდა ქორორა.

მელაკულამ ხის ძირას შეისვენა და გაიფიქრა: ეს პატარა წიწილა მე და ჩემს შვილებს რას გვეყოფა, კიდევ უნდა ვიშოვო რამეო.

სლუკუნ-სლუკუნით მილიოდა ქორორა. რა ექნა საბრალოს, ვინ მოეძებნა, იმ მსუნაგი მელიას კლანჭებიდან საყვარელი დაიკო რომ დაეხსნა.

ტიანებულმა ერთ ადგილას დაიწყო წრიატვა. ისე დაუსივდა ნიჩვი, რომ სიმსივნემ თვალი დაუფარა, ველარაფერს ხედავდა. მერე თათები ისე მაგრად წაიშინა, რომ თავი კამეჩისოდენა გაუხზა. ხავილით იქვე ხის ძირში მიეგდო და სიმწრისაგან კორტიალი დაიწყო. ბოლოს სახედარეფილი ტყეში მიიმალა. სოროსთან რომ მივიდა, ისე ვასივებულებო, ისე, რომ სოროშიც ვეღარ შევტია.

ამასობაში ქოჩორამ დრო იხელთა, დაიკოსთან მიიბრინა, ფუტკარს მადლობა გადაუხადეს და შინისაკენ მოკურცხლეს.

ლონგეზილილი ფუტკარი ჰაერში დიდხანს ტრიალებდა. თანდათან სუსტდებოდა, ფრენა უჭირდა.

უეცრად მინდორზე ყვავილები ამოვიდნენ. ერთმა ლამაზმა ყვავილმა უფრო მაღლა ასწია თავი და მომაკვდავი ფუტკარი გულში ჩაიხუტა. ყვავილის სიტკობმ ფუტკარს ძალა

უეცრად მის წინ ფუტკარმა დაიხუხუნა:
— რა გატირებს, ქოჩორა, რა დაგემართა? ქოჩორამ უთხრა, ასე და ასეა ჩემი საქმეო.
— აბა, გამომყევი და გზა მაჩვენეო.

ქოჩორა უხალისოდ გაუძღვა: ფუტკარს რა შეუძლია, როგორ დამეხმარებაო.

ქოჩორამ ბევრი იარა, ფუტკარმა ბევრი იფრინა, ბოლოს შორიდან ის წუწკი მელაკულა დაანახა, თათებში ქრუნა რომ გამოემწყვდია.

ფუტკარმა ბზულის უმატა, მელაკულას წინ ზუზუნით ჩაუქროლი ჩამოუქროლა და მელიას ზედ ნიჩვის წვერზე დასკუბდა. დაასკუბდა და ოსტატურადაც ჩაასო ცხვირში ისარი... მელიას ნიჩვი გაუსივდა, მაგრამ მაინც არ გაუშვა წიწილა. როცა ძალიან ემწარა, ხან

კატასავით აკნავლდა და ხან ძალივით აყეფდა. წიწილა ბირიდან გაუვარდა და დარე-

მისცა, "შვება იგრძნო, ფრთები ხალისიანდ გაშალა და მხიარული ზუზუნით გაფრინდა.

საშეღარი

სივე
 სუბო სხედირო,
 სივე!
 რაქსებ უჩი დევიდრო,
 კასწი!
 რას მოეფინამ
 შივინას სიფელს
 კოდროთ,
 შინს სიფელსივე—
 ტომბია.
 ფილილის იფინამს
 კანბია.
 ფუტუნდუხო კიცი!
 სივე
 სუბო სხედირო,
 სივე!

ჟან

წილზე მიდის
 ვინ,
 მარჯვე ბიჭი
 ხანს,
 ქალოვ ცაქრზე!
 თან —
 იხვიანზე ლიქი,
 ვინ!

კიქნა-ბალი

ცეცხვო წიო
 კიქნა-ბალი.
 ეხსი სარკო
 რა კუმბალი.

კიქნა სარკო—
 დიბუბუბალი
 ზღვის იქიდან
 მოეფინალი.

კიქნა სარკო
 ბალი კიქნა
 კიქნა-ბალი
 კიქნა-ბალი.

კოლგა

რა ქილეა მიქს
 სიწვილი
 ურწყნია
 კი დრო.
 წიბამ დიხესი ანაზიდე-
 ვერ კიქნა, კიანდა!
 ბურ დიხესი ბუხს, დ-
 იაზე სიმომეხიბო.
 კიდე კიბალე,
 კიდე არი,
 სივე კიდეიდან!

მინ არიან თქვენი

2 წლის

ამს წინათ იმა ბავშვს ვიყავი მესტრ-
რამ კეთი და ოლი.

— რა მოხდა მამაშენი—ვითხვ კი-
ტის

— მამაშენი იმერია.

— მამაშენი? — მიუბრუნდა ოლი.

ბავშვს ოლიმ მოჩუქვედ დახარა თავი
და მოსება:

— მამაშენი... მამაშენი... იხე იმერე-
რამ, არა, ტეწკოსი...

კატას ვაყვარ.

— ვატყურო! მამაშენი ტეწკოსი კი
არა, პარაკმეზია. იგი ხალხს პარასეხ და
სტეხ.

— ძაღვს სმარტელი და მწიწკლეო-
ნი სუწმასოის მოლოდინ ხელი პარაკ-
მეზი რომ არა, ადამიანს ზუამიერი
გამორტყმულს იუღიფერ. მათი პროფე-
სია იმერის პროფესიულ საღესი რიგია.

მზობლები

საქართველოს

საბავშვო ჟურნალი

კატამ ჩაღმაჩაკი: — წავიან პარაკ-
მეზის იმერებს რომ სტეხ. მათ უმა-
ხეხოსან.

— იმერებსეუ უმარტეზიან პარაკმე-
ზის უწმერს სხეუს, ვწეს, იყოსერ
მის ვარტეკ მარტეხს.

ოლიამ კატას ჩარტეოლია:

— ხედე! თინე მამაშენი ძალიან კარგი
ხელოსანი. მამაშენი კი ვინ იყოს, რიგობი
იმერია.

— უვარტედი მამაშენე ვარტეოლი
იმერია! — თქვა კატამ.

— ზიდა, ძალიან კარგი. უვამარტედი —
არ არტეოსს იუდი პროფესია, არამ იუ-
დი და კარგი მოხეშვენი. იტყვის მამეს კი
კარგეი თოღიან.

მეგობრებს დამეწმედიმონს და ხედედი-
ხედედი წიღიფერ.

— არცა მამა მამაშენი

მა დაიკვირეთ ამ
სახატებს!
...მაში ბავშვს პეწი
ვინ კანამაქიამა: არა
მე უნდა დიუფხე ველო-
სახეზე, არა — მეო.
იღიფეს, იმარტეოლი-
ფეს და...
და რაც მოხვი,
თვითან მარტეფხიო.
მოკეწინიან ვეო-
ღი!

მაში ბავშვი უწ-
მინი და სახატეხს
მარტეფხიო ბავშვი მო-
სმარტეხი შედეგეო.
არ დიუკეუწევი მო-
სმარტეხს დისთარე-
ხი...

ვინე კარე მოს-
რამან შედეგეს და
კარტედი დამარტე-
ფეს, კარგი ბავშვი
ის იტყვის.

დათვი და მგელი

ბაჩიკო ჭანჭიკია

— მგელო, მგელო, საძაგელო,
მგელო, მგელო, თხა-პარია,
მთელი შენი ვაჟკაცობა
მოგონილი ზღაპარია.

— დათუნიავე, განა ყველა
ბაჯბაჯა და საპყარია!
თხას ვიპარავ, აბა თაფლი,
ნეტავ რა მოსაპარია!..

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

სამობლო

მამამ მითხრა: საქართველო
თურმე ისე ღიღია!..
მტკვარზე თურმე ისე ბევრი,
ისე ბევრი ხიღია!..
რიონი და ალაზანი
თურმე ისე გრძელია!..
ტირიფონას მწვანე ველი
თურმე ისე ვრცელია!—
გამიკვირდა, დიდ რუკაზე
რად ხატია პატარა?
ნეტავ მთელი საქართველო
ფეხით შემომატარა!

დილაო, დილა, დილაო

გიორგი ნაკათაული

დილაო, დილა, დილაო,
ბიჭი ვარ ავთანდილაო,
მე რომ მამალმა ამასწროს?!
ნუმც გამითენდეს დილაო!

ჭუკია

ალექსანდრა ზაზაძე

ჭუკი, ჭუკი, ჭუკია,
ბაჯბაჯა და ბუქნია.
ქათმებს საკენკს უყვრან,
გაიქეცი თუ გშია.

დაკეტილი თუ იყოს
ეზოს კარი მაღალი,
დაუძახე ზურიკოს
ყიყინით და ყაყანით.

უთხარ, ოღონდ მიშველე,
ოღონდ კარი გამიღე,
თუ მაღლობა არ გითხრა,
ეს ნისკარტი გამიხმეს!

იყო და არა იყო რა. ძველად, ძალიან დი-
დი ხნის წინათ, ერთ სოფელში ცნობილი
პატარა ღარიბი ბიჭი. გიგლა ერქვა.

მაშინ გიგლას სოფელში სკოლა არ იყო,
გაღმა სოფელში დადიოდა. იქამდე კი ძალი
გზა იყო. მშვიტ-მწყურვალსა და ფეხშიშვე-
ლა ბიჭს უჭირდა ამხელა გზაზე ყოველდღე
სიარული. რამდენჯერ უნატრია გიგლას: ნე-
ტავი, ცხენი მყავდეს, სკოლაში სულ ქვებ-
ქვებებით ვივლიდიო.

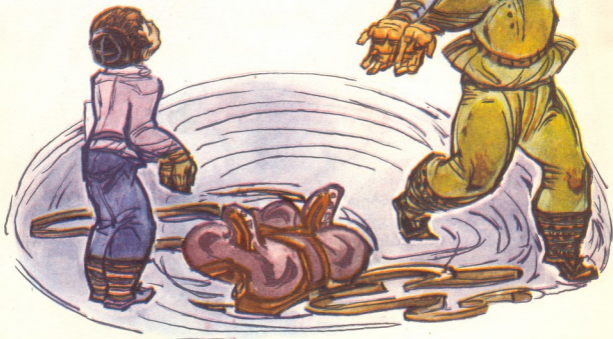
ერთხელ, სკოლიდან რომ მოდიოდა, გზა-
ზე ცხენის ნალი იპოვა, კიდევ სამი ნალი,
უნაგირი და ცხენი რომ მომცა, ჩემს ბედს
ძალი არ დაყუფდაო,—ინატრა ყმაწვილმა.
ინატრა და მეორე დღეს, მეორე ნალი
ნახა:

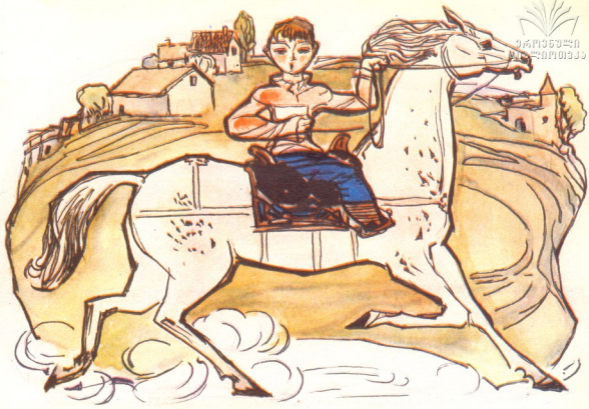
$$1+1=2$$

ერთი ბიჭის ზღაპარი

ჯანსუღ ნინაბეკი

ნახატები ზურაბ მამბაკიანისა

ახლა, ორი ნალი, უნაგირი და ცხენი მაკლიაო,—სიხარულით ცას ეწია პატარა.

მესამე და მეოთხე დღეც იღბლიანი გამოდგა. ორ ნალს კიდევ ორი ნალი მიემატა.

$$2 + 2 = 4$$

ეს იყო და ეს! გადიოდა დრო. ბიჭი ყოველდღე იმავე გზით დადიოდა სკოლაში, მაგრამ ცხენი და უნაგირი არსად ჩანდა.

ერთ დღეს, სკოლიდან მომავალმა გიგლამ, გზის პირას თავმოყრილი ხალხი დაინახა.

— რა ამბავიაო?—იკითხა.

— ერთი კაცი ცხენს ვერ მოერია და უნაგირს ამტვრევსო.

გიგლა ხალხში გაძვრა-გამომძვრა და უნაგირის პატრონთან მივიდა.

— ძია, ეს უნაგირი შენ თუ არ გინდა, მე მომეციო.

უცნობმა ხელი ჩაიქნია, შენი იყოსო,—

უთხრა და მისცა.

ახლა ცხენილა იყო საჭირო! ეს დღეც მალე დადგა.

გაზაფხულის დილა იყო. მთელი სოფელი მინდვრად იყო გასული. გიგლა სკოლაში მიდიოდა. უცებ, მგზობლის ეზოში ცეცხლმოდებულ თავლას მოჰქრა თვალი. თავლაში ცხენები ჭიხვინებდნენ, შეწუხდა ბიჭი. მივარდა, თავლის კარი გამოადლო, ცხენები გარეთ გამოუშვა.

— არიქა, დაფეთებულ ცხენებს მიხედეთო!—იყვირა.

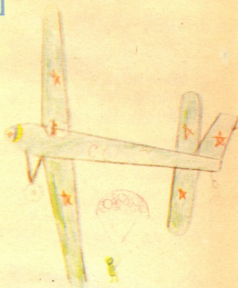
მოგროვდა ხალხი. ხანძარი ჩააქრეს.

ოჯახის პატრონმა ყოჩაღ ბიჭუნას მადლობის ნიშნად თეთრი ლამაზი ცხენი აჩუქა.

გიგლამ ცხენი შინ წაიყვანა, მოიტანა ოთხი ნალი, დაქვდა ცხენი, დაადგა უნაგირი, მოაჯდა და სკოლისაკენ სულ სიმდერ-სიმდერით გასწია.

ბ. 36/235

76055

„ბრძოლა ზღვაზე“—ნახ. რევან ბოქორიშვილისა, 8 წ. თბილისი.

„ქართლელი ბიჭი“—ნახ. კახაბერ კელიძისა, 9 წ. კასპი.

„მწყემსი“—ნახ. მია ბუციშვილისა, 6 წ. თბილისი.

„ნიტი“—აპლიკაცია, თამილა ყალაბეგაშვილისა, 6 წ. თბილისი.

„ფეკადი ფოთლები“—აპლიკაცია, მია ზაურტაშვილისა, 5 წ. ქ. პოზნანი. (პოლონეთი)

„ნტომა პარაშუტი“—ნახ. ვაჟა შიშინაშვილისა, 7 წ. კაჭრეთი.

„ხაბლი“—ნახ. ქეთინო ფურცელაძისა, 6 წ. თბილისი.